

Liv

Seks kortromaner.

Forfatterskolen FVGH. Frederiksværk Gymnasium og HF

Indhold

LIVETS ENDELIGHED	2
NÅR DE VISNER	3
AND DRIK	4
IKKE KUN EN DANS PÅ RØDE ROSER	5
FAR	6
NAR	7

LIVETS ENDELIGHED

Drengens skrig fyldte for første gang de lange stille gange. Hele godset lå allerede i hans små, glatte hænder.

De uendelige, grønne græsplæner fyldte hans hverdage med vilde, smukke blomster. Vindens kulde dansede gennem vinteraftenerne, mens biernes summen tæmmede riget.

Nætterne blev længere, aftenerne mørkere og dyrere. Hverdagen strammede som en knude om hans hals. Tit bankede hans hjerte modsat.

Pludselig forsvandt det lille lys, der fyldte hans barndom. Tilbage var blot rebet, som kun gjorde sit greb strammere.

Måned efter måned prøvede han lykken, men ingenting hjalp. Hendes greb strammedes. Stadig lå nætterne som en lille, dyr hemmelighed.

En dag fandt han glæden. Da han ville vise den frem og endelig løsne hendes greb, var rebet forsvundet. Gangene var endnu tomme og ventede igen på nyt liv.

Tårerne faldt sammen med den tætte sne. En arm omfavnede hans skulder, mens den blødende musik spillede.

Hans barndom ændrede udseende da gulvtæpper og malerier i hjemmet ændrede farve. Den gamle generation var ved at uddø.

En aften forvrængedes glædens ansigt og de næste 17 timer var frygtelige, som Dantes 9 cirkler.

Det varme skrig fyldte endnu engang de tomme gange. For første gang var han fri.

NÅR DE VISNER

Stjålne blikke bragte dem til verdenen. De var to som en – han var som liljen og hun som mælkebøtten.

Skilt ved fødslen bragte den ene til vande. Hun måtte drive med strømmen, da hun snublede og faldt.

Hun gik i beskidte klæder i byens midte. Hun samlede deres øjne i en pung, mens hun sang sine salmer.

Hun følte sig fortabt midt på havet, men med faste vendinger fandt hun nyt land. Høj og mægtig.

Hun gik fra ms. til mrs. Fine kjoler og den nyeste mode.

Jorden skælvede og byen smuldrede, da de begyndte at falde om. Hestenes indvolde lå på gaderne – ingen turde røre dem, når de var mørke med døden.

Kongen forlod staden og hun måtte lade sit liv gå. Gravid og alene, hun måtte brænde huset.

Tvillinger kom de ud som og de mørke pletter kom for øjne igen. De helbredte os med ild.

Der blev ikke gravet tre huller i jorden, da deres kroppe blev tomme.

AND DRIK

Ægget klækker ved første hak af næbbet, ud kommer en ælling i det varme dun.

Som ung-and vralter han og basker han rundt på gårdens overgroede stenfliser og grus.

Solens hede varmer hans fjer mens han fint, så fint, svømmer rundt på dammens andemads-overgroede overflade, ræven får ikke også ham.

Han flyver højt afsted, væk fra de livsstjælende skud, væk fra den andemads-overgroede dam, væk fra alt.

De gule og orange blade på stien raslende under fødderne på ham mens han vralter gennem den lille by, sikke mange øjne han kan tælle.

Hans vinger skriger af smerte og udmattelse mens han kæmper sig igennem den stærke vind, de hule knogler hjælper ikke på kulden.

Han støder på en lille dreng i skoven en morgen, sulten river i maveskindet. Han vralter hen mod det brød som drengen går og hapsede på. Han har ikke set den sten drengen har i den anden hånd.

Vinteren kryber nær hans magre krop og flossede fjer.

En vinteraften vralter han ind i en snedækket lysning, en gammel brønd tårner sig over hans lille andekrop, tørsten banker på og han må møve sig derop. Han har ikke forventet at den er så glat og heller ikke at det ikke gør ondt da han rammer bunden.

Et knas og intet andet.

IKKE KUN EN DANS PÅ RØDE ROSER

Et barns skrig flængede den lyserøde himmel over hospitalet en sensommeraften. Smurt ind i fosterfedt som alle nyfødte. Betydningsfulde mennesker stod rundt om ham.

Spejlene glinsede i salen, da han med elegante bevægelser oppe på tæerne bevægede sig over det glatte træbelagte gulv. Et særligt talent kunne skimtes tidligt i barndommen.

Vinden hviskede i bladene og blæste varmt mod hans svedige ansigt, når han løb gennem parken på vej til træning.

Hjemme på væggen hang der medaljer fra ældre familiemedlemmer, de skinnede som de var nypudsede. Talentet lå i familien. I skolen blev han mobbet af de andre drenge over sin interesse og sit talent.

Efter en ansøgning blev han kaldt til optagelsesprøve på den kongelige balletskole. I omklædningsrummet, der lugtede af sved, sad en anden dreng. Han havde lyst skulderlangt hår og mørke midnatsblå øjne. Han gav ham hånden - Christian sagde drengen.

Både Christian og ham blev optaget og han måtte flytte væk fra sin familie i en tidlig alder. Hans familie var meget stolt. Han var lærenem og udviklet sig hurtigt. Han mødte den smukkeste danserinde, Helene. De to drenge blev bedste venner.

De fuldes ad op gennem barndommen, teenageårene, ind i voksenlivet. Konkurrencen var spidset til. Deres yndlingslærer, elegante Erik som, gav drenge ekstra undervisning. Til balletstykkerne var luften stiv af forventninger.

Lyden var høj og gennemtrængende, flæsede luften i to. Det var Helene der skreg. Hun var faldet og havde brækket foden. Alle stod som forstenede, det var Christian der løb hen til hende. Hendes fod kunne ikke nå at hele før forestillingen og hun blev smidt ud fra balletskolen.

Helene fik han aldrig at se igen.

Han fik hovedrollen i "Svanesøen" til årets store balletstykke. Christian blev så jaloux, følelsen væltede op som en sort ustoppelige bølge og han gik til angreb, det blev en slåskamp og Christian blev bortvist fra skolen.

Han blev professionel balletdanser og forsatte som aktiv danser til han var 76 år og skulle udføre et spring på scenen foran 50.000 mennesker. Han faldt og brækkede nakken, mens det røde scenetæppe gik ned.

FAR

Begyndelsen er et land, samtidig fattigt og frodigt. Omgivet af vandfald, floder, folkemusik og bjerge.

Undertrykt af religion, men fuldendt af familie, vandrer han gennem den tomme by, som er fyldt med liv.

Vennerne er hans fritid, litteratur hans viden. Nysgerrig og passioneret, interesserer alt ham, og hvor end han tager hen, følger øjnene med.

En dag bombarderer menneskets metalfugle det eneste han har. Skolen er aske og familien brudstykker. Den kærlighed, der engang var, er blevet til et kalejdoskop.

Han kan intet sige og intet forstå. Ingen ser ham på trods af arrener. Farver eksisterer ikke, og den eneste lyd, han kan høre, er den overdøvende larm fra maskinerne, som nu udgør hans liv.

Kvinden, som dræber hans latter, giver ham nyt liv på to. De løber rundt og dufter til blomsterne, for i modsætning til deres far, kan de dufte dem.

Alting eroderer af giften, som bringer ham glæde. Hans eneste kærlighed er svøbt væk i kaskader.

For at undgå den ultimative kastrering, tager han flugten, og efterlader alt bag sig. Men om han fik det, han ville have, er der ingen, der har kunnet svare på.

Den glemte flok rotter sig sammen mens han ligger bevidstløs i søer af ethanol. Et telefonopkald er hans sidste forsøg på at række ud efter det, der svandt hen.

Hvorfor skulle han blive her i landet, som ingen værdier har? I det nikotinplettede loft ser han ansigterne på dem, han kunne være sammen med.

Omgivet af støv og røg, sætter han sig selv fri. Og opnår det eneste, han kan huske han nogensinde har villet.

NAR

Han var født i Venedigs provins, der hvor Adriaterhavet forbindes i lagunen med hundrede øer funderet af paladser og kanalernes vej.

Som barn var han aldrig den bedste. Han havde sine respektive evner og særlige træk, men aldrig var han den bedste af den bedste, og det sad ikke godt med ham.

Oveni hadede han normerne, for de passede ham ikke. Han foretrak at danse og svinge tørklæde på gaderne til lirekassemandens spil, frem for at hjælpe sin far på markederne, for det gakkede og gøglede bar ham bedre ad end arbejde.

Som ung optrådte han selv på gaderne. Han gøglede og fik en skilling for billige tricks, og det vandt ham opmærksomheden fra en rigmandsfamilie i midten af byen.

Af ungt mod drog han til byen og blev hofnar.

Her forsøgte han sig atter med sine sædvanlige løjer af gøgl til rigmandstafler. Her fik han en ensidig kærlighed til en rigmandsdatter som bar morettamaske. Når hun lo bag den tjæresorte fløjlsmaske, følte han sig mere mand end nar.

Et bal blev til flere.

En aften slugte han sværd og knive til et maskebal, med bart ansigt fyldt af naivt håb om at se sin udkårne som mand før nar. Rigmandsdatteren mødte op - med en bejler ved sin side. De lo begge ad ham. Narren blev syg af skam, for hvilket fjols var han dog til at møde til maskebal med sit eget ansigt? Tårer bærer ingen hemmeligheder.

Den aften faldt bejleren på det ene knæ foran rigmandsdatteren.

Samme aften gennemborede kniven gøglerens hjerte indefra - kærligheden førte bladet.